Универзитет у Београду
Филолошки факултет
4. април 2016.

ИЗВЕШТАЈ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ, КАНДИДАТА И МЕНТОРА ЗА ИЗРАДУ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

I. ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Орган који је именовао Комисију:

На основу члана 127 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду и члана 128 Закона о високом образовању, Наставно-научно веће Филолошког факултета на својој седници одржаној 16. марта 2016. године, образовало је Комисију за одобрење теме за израду докторске дисертације коју је Вања Миљковић пријавио под насловом: *Когнитивнолингвистичко истраживање глаголских префикса у савременом српском језику*.

2. Састав Комисије:

Др Рајна Драгићевић, редовни професор за научну област Савремени српски језик; датум избора у звање: 15. мај 2013. год; запослена на Филолошком факултету Универзитета у Београду.

Др Катарина Расулић, доцент за научну област Англистика (предмет Енглески језик); датум последњег избора у звање: 3. септембар 2013; запослена на Филолошком факултету Универзитета у Београду.

Др Стана Ристић, научни саветник, година избора у звање: 2000; запослена у Институту за српски језик Српске академије наука и уметности.

II. БИОГРАФИЈА КАНДИДАТА

Вања Миљковић је рођен 1988. у Новој Градишци (Хрватска, СФРЈ). Основну и средњу школу завршио је у Мајданпеку. Током гимназијског школовања више пута је побеђивао на републичким такмичењима из српског језика и из књижевности, а био је и полазник семинара лингвистике у Истраживачкој станици Петница. Основне студије српског језика и књижевности на Филолошком факултету у Београду отпочео је 2007. године, а завршио 2011, са просечном оценом 9,98. За рад „Природа акцента у говору Суботице“ Катедра за српски језик доделила му је 2010. године награду „Др Петар

Ђукановић“. Током мастер студија српског језика остварио је просек 10. Мастер рад „Ментални простори, синтаксичко-семантички модели и полисемија глагола *ићи*“, рађен под менторством проф. др Рајне Драгићевић, одбранио је 2012. године, након чега је уписао докторске студије на истом факултету. Све испите на докторским студијама положио је са оценом 10. Од 2006. до 2013. био је стипендиста Фондације за развој научног и уметничког подмлатка.

У марту 2014. почиње да ради у Институту за српски језик САНУ, као истраживач приправник на пројекту *Лингвистичка истраживања савременог српског језика и израда Речника српскохрватског књижевног и народног језика САНУ*. У звање истраживача сарадника изабран је у априлу 2015.

Стручни је сарадник семинара лингвистике у Истраживачкој станици Петница од 2011. године. На петничким семинарима је у протеклих неколико година одржао више предавања о когнитивнолингвистичким темама и менторисао неколико истраживачких радова полазника лингвистичког програма. Током 2012. године био је ангажован на пројекту лематизације корпуса сабраних дела Лазе Костића (Лабораторија за експерименталну психологију Филозофског факултета и Институт за експерименталну фонетику). На позив Друштва младих лингвиста одржао је предавање „Простори у којима мислимо – теорија менталних простора у синтаксичкој и лексичкој семантици“ (6. март 2013. године).

Учествовао је на више научних конференција: Језик, књижевност, значење (Филозофски факултет Ниш, 2015), VIIInternationalConferenceonLexicographyandLexicology „LexicographyattheBeginningofthe 21stCentury“ (Софија, Институт за бугарски језик, 2015), Језици и културе у времену и простору IV (Филозофски факултет Нови Сад, 2014), XVIII конгрес славистичких друштава Србије (Филолошки факултет Београд, 2014), Савремена проучавања језика и књижевности (ФИЛУМ Крагујевац, 2013, 2014, 2015).

III. БИБЛИОГРАФИЈА КАНДИДАТА

<u>Објављени радови:</u>

1. Миљковић, В. (Прихваћено за штампу: 2016). (Де)компресија као семантички механизам у политичкој карикатури. У: *Зборник радова са конференције Језик, Књижевност, Значење*. Ниш: Филозофски факултет.
2. Миљковић, В. (Прихваћено за штампу: 2016). Поредбене конструкције са оператором *као* у савременом српском језику. У: *Савремена проучавања језика и књижевности*, 7/1. Крагујевац: ФИЛУМ.
3. Миљковић, В. (У процесу рецензије). Дистрибутивност и глаголска префиксација у теорији и српској и хрватској лексикографској пракси. Конференција *„Lexicography at the Beginning of the 21st Century“*, Софија: Институт за бугарски језик.
4. Миљковић, В. (2015). О префиксираним глаголима са значењем задовољења потребе у савременом српском језику. У: *Језици и културе у времену и простору*, IV/2, 301–314, Нови Сад: Филозофски факултет.
5. Миљковић, В. (2015). Префиксација и метафоричка појмовна интеграција на примеру глаголског префикса *пре-*. У: *Савремена проучавања језика и књижевности*, 6/1, 137–152. Крагујевац: ФИЛУМ.
6. Миљковић, В. (2014). Семантика глагола *уништити* у светлу теорије менталних простора. У: *Савремена проучавања језика и књижевности*, 5/1, 139–151. Крагујевац: ФИЛУМ.

7. Миљковић, В. (2013). Тип глаголске ситуације и тип темпоралног конституента као фактори итеративног значења у српском језику. *Анали Филолошког факултета*, 25/I, 195–226, Београд: Филолошки факултет.
8. Миљковић, В. (2012). Божићне посланице СПЦ као жанр јавне комуникације. *Синтезис: часопис за хуманистичке науке и друштвену стварност*, III, 117–146.
9. Миљковић, В. (2007). Карактеристике језика *чета*. *Петничке свеске*, 63, стр. 367–381.
10. Миљковић, В. (2006). Употреба бројева са збирним значењем у српском језику. *Петничке свеске*, 62, 425–432.

Прикази:

1. Путовање кроз модерну лексичку семантику, приказ књиге*TheoriesofLexicalSemantics*, DirkGeeraerts, 2010. *Српски језик*, XVIII, 775–781.

IV. ОЦЕНА ДА ЈЕ КАНДИДАТ ПОДОБАН ДА РАДИ ДИСЕРТАЦИЈУ

Увидом у биографију и библиографију кандидаткиње, Комисија сматра да мср.Вања Миљковић испуњава потребне услове за израду докторске дисертације.

V. ОЦЕНА ПОДОБНОСТИ ПРЕДЛОЖЕНОГ МЕНТОРА

За ментора је предложена др Рајна Драгићевић, редовни професор Филолошког факултета у Београду, са Катедре за српски језик и јужнословенске језике.

Библиографија ментора са најмање пет јединица релевантних за област из које се ради докторска дисертација:

1. *Лексикологија српског језика*, друго издање, Београд, 2010: Завод за уџбенике.

2. Деривати у менталном лексикону. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 36/1, 2007, 367–379.

3. Утицај полисемије на творбу речи. *Књижевност и језик*, LVI/1–2, 2009, 147–153.

4. Запажања о лексичкој негацији глагола. *Српски језик*, XVI, 2011, 41–54.

5. Глаголи са два префикса у српском језику с освртом на стање у другим словенским језицима. *Зборник Матице српске за славистику*, 83, 2013, 257–268.

6. Улога префикса у очувању или потискивању неких прасловенских глагола у савременом српском језику. *Српски језик*, XIX, 2014, 235–249.

7. Префиксација у србистици и славистици, *У простору лингвистичке славистике*, зборник научних радова поводом 65 година живота академика Предрага Пипера, приредили Људмила Поповић, Дојчил Војводић, Мотоки Номаћи, Београд, 2015: Филолошки факултет, 353–367.

Комисија сматра да др Рајна Драгићевић испуњава услове за ментора ове докторске дисертације, за област *лексикологија* и *творба речи*.

VI. ОЦЕНА О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ

1. Оцена формулације назива тезе (наслова):

Будући да ће се Вања Миљковић у својој докторској дисертацији бавити истраживањем глаголских префикса у српском језику користећи методе когнитивне лингвистикике, може се констатовати да наслов није ни преширок, а ни преузак и да одговора теми докторске дисертације.
Комисија закључује да је радни наслов тезе: *Когнитивнолингвистичко истраживање глаголских префикса у савременом српском језику* прикладан и да добро репрезентује суштину предложене теме истраживања.

2. Оцена предмета (проблема) истраживања:

Предмет докторске дисертације Вање Миљковића биће глаголски префикси у српском језику.

Иако су све велике дериватолошке студије српског и хрватског лингвистичког поднебља оправдану пажњу посветиле питањима глагола са префиксима, може се рећи да је ово истраживачко поље још увек актуелно и изазовно. Многа су питања о семантици и синтакси глаголских префиксата остала отворена или су тек одшкринута, а актуелна когнитивнолингвистичка (КЛ) филозофија језика чини се посебно погодном за њихово разматрање. Данас је чак могуће ишчитати заметке КЛ приступа овом питању још у семантичким описима глаголских префикса који доноси А. Белић у својим универзитетским предавањима из творбе речи (1949, прештампано као 14. том изабраних дела 2000), а нешто касније и М. Стевановић у својој двотомној граматици (1970, друго издање). У таквом читању познати рад И. Грицкат из 1966–67, објављен скоро двадесет година пре успостављања КЛ теорије језика, мора добити визионарски статус јер су погледи ове велике лингвисткиње готово подударни са актуелним КЛ погледима. Ипак, тек у другој половини деведесетих КЛ теорија се експлицитно појављује и у дериватолошким истраживањима на овим просторима. Значајно место на самом почетку њеног увођења у овдашњу дериватологију и лингвистику припада раду о префиксу *раз-* Д. Кликовац из 1998 (прештампан у Кликовац 2004), а у првој деценији XXIвека посебно место заузима низ радова Љ. Шарић (2003, 2008, 2011а, 2011б, 2012а, 2012б, 2015), као и студија Б. Белаја (2008) посвећена глаголским префиксима у хрватском језику. И поред тога, може се рећи да број КЛ истраживања ове широке области ни у србистици ни у кроатистици није велик, као и да још увек не постоји таква КЛ теорија о глаголским префиксима у српском (а ни у хрватском) која би системски обухватила и семантику и синтаксу глаголских префиксата.

Иако се приступ глаголима са префиксима И. Грицкат (1966–67) разликује бар по изнијансираности уочених значења од Белића (2000), Стевановића (1970), па и Клајна (2002) и Бабића (2002), може се уочити једна тенденција која је свима њима заједничка, а коју Вања Миљковић означава као *основоцентризам*. Реч је о теоријској пресупозицији која није увек експлицитно констатована,али се одражава како на нивоу дескрипције тако и на нивоу тумачења, а коју В. Миљковић формулише овако: фокус теоријске интерпретације глагола са префиксом јесте сама основа, која се сматра његовим семантичким центром, па се сва семантичка и синтаксичка питања, начелно, разматрају управо из угла лексички самосталне основе. Стевановић, не пример, повлачи паралелу између зависности синтаксичке одредбе и управне речи, са једне, и префикса и основе са друге стране, долазећи до тога да су глаголи са префиксима тзв. „одредбене сложенице“ (Стевановић 1970: 434). Кључна импликација основоцентризма тиче се теоријског разумевања семантичке природе самих глаголских префикса, који се, у том светлу, виде као пратећи елементи који се придодају основи мењајући јој значење – понекад само граматички (у смислу гл. вида), а понекад и дубоко задирући у њену денотацију.

Највидљивији одраз основоцентризма јесте ограничавање самог корпуса глагола са префиксима. Проблем ширине корпуса В. Миљковић формулише кроз ова два питања: 1. треба ли корпусу прикључити глаголе са тзв. везаним основама, као *почети*?; 2. треба ли корпусу прикључити глаголе код којих непрефиксални део хомонимичан са неким глаголом без префикса, као *ишчезнути*(семантика глагола *чезнути*, наиме, тешко би се могла довести у везу са семантиком глагола *ишчезнути*)? Иако се феномен везаних основа обично констатује (Клајн 2002, Бабић 2002), он остаје теоријски лагум – није до краја јасно како се уклапа у општи принцип префиксације, да ли је реч, можда, о транспрефиксацији и какав је семантички статус везане основе (има ли она сопствено стабилно значење). Поред тога, није јасно ни да ли је теоријски оправдано о везаним основама говорити и када је непрефиксални део само један вокал и наставак за облик (као *из-у-ти, об-у-ти*) или када је сведен само на наставак за облик (*по-ћи, до-ћи*). Држећи се формалног начела да се основа, била она слободна или везана, може успоставити само ако се реализује у бар два примера, Бабић (2002: 536), нпр., изван опсега глагола са префиксима оставља примере као *ишчезнути* и*скрасити се*, код којих је већ интуитивно јасно да префикс, ипак, постоји. Са друге стране, отклон од основоцентризма имплицитно је присутан у когнитивнолингвистички оријентисаним радовима: и Д. Кликовац (2004) и Б. Белај (2008), тако, у свом корпусу, наводе и глаголе које би основоцентрични приступ заобишао јер основа не постоји као засебна лексема, не улазећи ипак у расправу о дериватолошкој оправданости таквог поступка.

Теоријска интерпретација глаголских префиксата из угла основе уско је повезана са појмовима *чиста префиксација* и *празни префикси*. Иако се под „чистом“ подразумева таква префиксација која доноси само промену вида, реални опсег који овај термин обухвата није код свих аутора исти. Тако И. Грицкат (1966–67) чистом перфективизацијом означава две појаве: 1. коинциденцију семантике префикса и семантике основе (нпр. *на-писати*, основа подразумева, како истиче ова ауторка, постојање подлоге по којој се пише); 2. свођење значења префикса само на перфективност. У првом случају, очигледно, префикс није празан, већ се због подударања са основом стиче утисак о његовој „испражњености“, док би други случај, теоријски гледано, представљао пример семантичког апстраховања. Оваква поставка је слична основним идејама које данас заступа истраживачка група окупљена око слависткиње Л. Јанде, уз значајну разлику да

ови истраживачи сматрају да је појава гл. префикса у руском језику увек мотивисана и да празних, искључиво граматичких префикса, стога, нема – постоји само привид испражњености до чисте граматичке функције, и то у случајевима семантичког поклапања основе и префикса. Поставка И. Грицкат није у потпуности подударна са описима које за српскохрватски, односно српски и хрватски, нуде Белић, Стевановић, Бабић и Клајн. Код ових аутора се, наиме, оно што И. Грицкат назива коинциденцијом најчешће не препознаје као инстанца чисте перфективизације. И поред тога, сви они, баш као и Грицкат, наводе глаголе код којих је значење префикса избледело, оставивши само граматичку функцију.

Пажњу треба усмерити на један логички проблем на који наилази идеја о „испражњеним“ префиксима. Стевановић (1970), рецимо, проналази да префикс *из-* може значити „само извршење радње до краја“, наводећи као илустрацију, између осталих, и глаголе *измучити* и *израчунати*, баш као и да постоје глаголи са префиксом *на-* у којима препознаје „значење потпуног извршења радње“, међу којима су и *наквасити* и *нагомилати*. Како је реч о идентичним значењима префикса, а теоријски приступ који ту налазимо не указује на постојање неких додатних семантичких фактора повезивања основе и префикса, било би очекивано да су *из-* и *на-* код тих глагола међусобно заменљиви. Док се за *измучити* и *намучити*, баш као и за *исквасити* и *наквасити*, може рећи да су блискозначни, замена префикса ипак није могућа у примерима *израчунати* (?*нарачунати*) и *нагомилати* (?*изгомилати*). Такво стање упућује на оправданост преиспитивања не само тврдње о могућности постојања чисто граматичког значења префикса већ и семантичке процедуре која до таквог резултата доводи. А та семантичка процедура, рекли бисмо, почива управо на основоцентризму: до значења префикса стиже се поређењем значења основе и значења префиксираног глагола – када се од значења префиксираног глагола ПО одузме значење основе О, оно што остаје јесте значење префикса. Овом интуитивно прихватљивом семантичком аритметиком ПО – О = П добијамо да и *из-* и *на-* могу значити „завршити радњу именовану основом“ (*израчунати* се од *рачунати* разликује по постојању семантике окончања „завршити оно што именује основа“, која се појављује као диференцијација и у пару *нагомилати* и *гомилати*). По оваквој рачуници било би, даље, очекивано и да, ако се утврди да префикси П1 и П2 имају исто значење, они могу бити међусобно заменљиви. Како то, међутим, није тако, поступак који се на први поглед чини потпуно логичним, показује се као недовољно прецизан.

И сам термин *префиксација* усидрен је у основоцентричном приступу – под њим се подразумева дериватолошки процес који омогућава да се од формално немаркираног глагола добије глагол формално маркиран префиксом. Проблем на који наилази примена овог термина поклапа се са проблемом ограничења корпуса глаголских префиксата: док се префиксација лепо може илустровати глаголима као *написати* (: *писати*)и *претрчати* (: *трчати*), тешко је или бар теже говорити о префиксацији у примерима као *уложити, заклопити, изнети, доћи*. Треба, стога, напоменути и да термин *префиксати* или *глаголи са префиксима* покрива шири простор од *префиксирани / префигирани глаголи*, обухватајући све глаголе код којих се уочава префикс без обзира могу ли се они на синхроном плану сматрати резултатом префиксације. На сличан начин можемо конфронтирати и термине *префиксација* и *префиксативност* – док би се другим означавао сам феномен постојања префикса, први би упућивао на формално-семантички саоднос две лексеме и могућност префиксалног извођења маркираног глагола. Разматрати префиксативност би, стога, значило узети у обзир и глаголе као *уложити*, *ишчезнути, изути*, који остају ван теоријског видокруга који покрива префиксација или се, у најбољем

случају, налазе на његовим рубовима, недовољно уклопљени у интерпретативно-теоријски модел.

Рецимо, на крају, и то да синтаксичке карактеристике глаголских префиксата у српском језику нису детаљније истраживане. Како се основоцентризам одражава на то питање, можда најбоље илуструје Клајнова (2002) констатација да је транзитивизацију као последицу префиксације „немогуће подредити било каквим законима или правилностима“, што указује на то да је за синтаксичко разматрање глагола са префиксима основоцентрични приступ, изгледа, недовољно адекватан.

Префиксоцентрични приступ глаголским префиксатима

Приступ Вање Миљковића истраживању глагола са префиксима биће, како он то назива, префиксоцентричан. Семантичка и синтаксичка питања разматраће се, стога, из угла самог префикса, који према приступу В. Миљковића, представља стожер значења глаголског префиксата. Темељну поставку приступа В. Миљковић формулише овако:
а.Глагол са префиксом представља засебну, самосталну реч која има своје семантичке и синтаксичке одлике.
б. На појмовном плану глаголском префиксату одговара догађајни гешталт – заокружена каузално-темпорална структура, похрањена у нашој дугорочној меморији.
в. Могућност морфолошке парцелације тог глагола није потврда његове нужне и потпуне семантичке зависности од речи коју препознајемо као основу. Когнитивна функција парцелисаних делова могла би се тражити у организацији менталног лексикона – они могу убрзати активацију догађајног гешталта идентификујући директно делове његове појмовне структуре: префикс указује на каузални догађајни костур, апстрахован наспрам неког базичног чулног искуственог гешталта, док непрефиксални део може (али не мора) упућивати на неки специфични појмовни садржај којим се попуњава поменути догађајни костур.

У прелиминарном истраживању Вање Миљковића, којим је било обухваћено преко 700 глагола са префиксом *из-*, ексцерпираних из једнотомног *Речника српскога језика* Матице српске, префиксоцентрични приступ показао се добрим. *Из*-префиксати, према Миљковићевим налазима, могу се поделити у три семантичке парадигме. На почетку сваке парадигме налазе се глаголи који представљају специфичне инстанце три повезана чулна искуствена гешталта, а то су: 1. гешталт екслокативности (нпр. *извадити, изгурати*); 2. гешталт екслокативне дезинтегративности (нпр. *исцедити, испресовати*); 3. гешталт екслокативне интегративности (нпр. *испрскати, исполивати*). Непрефиксални део тих префиксата често указује на специфичност централне активности догађаја, што лепо илуструју већ наведени примери, мада он не мора увек имати ту функцију, на шта јасно указују глаголи као *изнети, изаћи*. Над поменутим чулним гешталтима апстрахују се, посредством трајних веза између чулних и натчулних појмова, нови догађајни оквири. Сваки тако деривиран оквир се од свог матичног најчешће разликује по семантичким улогама које обухвата, али од њега наслеђује непромењени каузални костур. Кључ за разумевање глаголске префиксативности, сматрамо, налази се управо у томе што се наспрам једног чулног искуства може деривирати велики број натчулних догађајних образаца. Наспрам екслокативности (*изгурати*) могуће је, рецимо, примарном метафором деривирати оквир когнитивне актуализације (АКТУАЛИЗОВАТИ ЈЕ ИЗВАДИТИ, ИЗВУЋИ), који управо илуструју глаголи као *изговорити, испричати* и остали који се могу подвести под

опште значење „учинити вербалну информацију когнитивно доступном“ (ИНФОРМАЦИЈА се концептуализује као ФИЗИЧКИ ЕКСЛОКАТ). Слично, наспрам екслокативне интегративности можемо деривирати образац изазивања емоције (примарном метафором ОСЕЋАЊЕ ЈЕ ОСЕТ ИЗАЗВАН ДОДИРОМ), који уочавамо код глагола као *извређати, испсовати, исхвалити*и осталих чије је опште значење „изазвати одређено осећање код некога“ (УВРЕДЕ, ПСОВКЕ, ПОХВАЛЕ концептуализују се као МАТЕРИЈА КОЈОМ СЕ НЕКО ОБАСИПА). Иако је семантичка природа актаната неподударна (ЕКСЛОЦИРАНИ ОБЈЕКАТ : ИНФОРМАЦИЈА : ВЕРБАЛНИ СТИМУЛУС ЕМОЦИЈЕ), деривирани запис чува места у појмовној структури која постојии у матичном запису. У првом случају испричана информација је аналогна физичком екслокату. Оквир екслокативне интеграције (нпр. *испрскати*) подразумева постојање физичког екслоката (рецимо – *фарба*), физичког трага екслоката на некој површини (*трагови фарбе*) и саме површине (*зид*), па исту такву ентитетску организацију можемо уочити и у деривираном оквиру „изазвати осећање“ (нпр. *извређати*): физичком екслокату (нпр. *фарби*) одговарају упућене речи, физичком трагу екслоката (*трагу фарбе по зиду*) одговара осећање које те речи изазивају у примаоцу, а површини (нпр. *зиду*) – сам прималац.

Каузално-темпорални оквир који повезује глаголе са истим префиксом можемо идентификовати као општу догађајну структуру апстраховану из одговарајуће сликовне схеме. Термин *сликовна схема* користимо следећи најновију редефиницију, коју доносе Мандлер и Кановас (2015), али и имајући у виду Грејдијеву констатацију да су сликовне схеме изворни домени примарних метафора (в. Грејдијев чланак у Hampe/Grady 2008). Тако постављентеоријски модел Вања Миљковић одређује као довољно флексибилан да би могао обухватити све догађаје именоване глаголима са истим префиксом, а опет и довољно стабилан да би се могла уочити мотивација појављивања истог префикса при именовању разноликих догађаја.

2. Библиографија прелиминарних истраживања:

Кандидат је приложио богат прелиминарни списак литературе који се састоји од скоро 200 библиографских јединица, које су релевантне за ово истраживање:

Литература је дата у латиничном и ћириличном редоследу, у зависности од писма самог издања.

1. Arent, H. (2010). *Život duha.* Beograd: Službeni glasnik.
2. Babić, S. (2002). *Tvorba riječi u hrvatskome književnome jeziku, treće, poboljšano izdanje*. Zagreb: Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Nakladni zavod Globus.
3. Barić, E. i drugi. (1997). *Hrvatska gramatika, drugo, promijenjeno izdanje*. Zagreb: Školska knjiga.
4. Belaj, B. (2005). On the cognitive status of mental spaces and on some types of metonymy within Conceptual Integration Theory. *Jezikoslovlje*, 6/2, 119–144.
5. Belaj, B. (2008). *Jezik, prostor i konceptualizacija : shematična značenja hrvatskih glagolskih prefiksa*. Osijek: Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera, Filozofski fakultet.
6. Belaj, B. / G. T. Faletar (2014). *Kognitivna gramatika hrvatskoga jezika, knjiga prva: Imenska sintagma i sintaksa padeža*. Zagreb: Disput.

7. Binnic, R. (1991). *Time and the Verb. A Guide to Tense and Aspect.* Oxford, New York: Oxford University Press.
8. Brala-Vukanović, M. / N. Rubinić. (2011). Prostorni prijedlozi i prefiksi u hrvatskome jeziku. Kognitivnosemantička analiza. *FLUMINENSIA: časopis za filološka istraživanja,* 23/2, 21–37.
9. Budja, J. (2002). Dopune značenjima glagolnih predmetaka u hrvatskome. *Rasprave: Časopis Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 27/1, 49–93.
10. Budja, J. (2009). *O-* kao fakultativni alomorf glagolskog prefiksa *od-*. *Rasprave: Časopis Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*, 35, 21–34.
11. Budja, J. (2010). Delimitativni glagolni *po-* u hrvatskom i ostalim štokavskim jezicima. *Croatica et Slavica Iadertina*, 89–119.
12. Clausner, T. C. / W. Croft. (1999). Domains and Image-Schemas. *Cognitive Linguistics*, 10–1, 1–32.
13. Comrie, B. (1976). *Aspect: An Introduction to the Study of Verbal Aspect and Related.* Cambridge: Cambridge University Press.
14. Coulson, S. / T. Oakley. (2000). Blending Basics. *Cognitive Linguistics*, 11, 3/4, 175–196.
15. Coulson, S. (2001). *Semantic Leaps: Frame-Shifting and Conceptual Blending in Meaning Construction*. Cambridge: Cambridge University Press.
16. Croft, W. (1993). The Role of Domains in the Interpretation of Metaphors and Metonymies. *Cognitive Linguistics*, 4, 335–370.
17. Croft, W. / D. A. Cruse. *Cognitive Linguistics*. New York: Cambridge University Press.
18. Cruse, D. A. (1986). *Lexical Semantics.* Cambridge: Cambridge University Press.
19. Dewell, R. B. (1994). *Over* again: Image-schema Transformations in Semantic Analysis. *Cognitive Linguistics,* 5–4, 351–380.
20. Dickey, S. M. (2000). *Parameters of Slavic Aspect: A Cognitive approach*. Stanford: CSLI Publications.
21. Dickey, S. M. (2001). Distributive Verbs in Serbian and Croatian. U: *Of ALL the Slavs My Favorites: In Honor of Howard I. Anderson*, Indiana Slavic Studies 12, 2001, 103–115.
22. Dickey, S. (2012). Orphan prefixes and the grammaticalization of aspect in South Slavic. *Jezikoslovlje,* 13/1, 71–105.
23. Dirven. R. / M. Verspoor (ured.). (1998). *Cognitive Explorations of Language and Linguistics.* Amsterdam: John Benjamins.
24. Dirven, R. / R. Pörings (ured.). (2003). *Metaphor and Metonymy in Comparison and Contrast*. Berlin, New York: Walter de Gruyter.
25. Dirven, R. / G. Radden. (2007). *Cognitive English Grammar*. Amsterdam, Philadelphia: John Benjamins Publishing.
26. Evans, V. / G. Melanie (2006). *Cognitive Linguistics: An Introduction*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
27. Evans, V. (2007). A Glossary of Cognitive Linguistics. Edinburgh: Edinburgh University Press.
28. Evans, V. (2009). *How Words Mean: Lexical Concepts, Cognitive Models, and Meaning Construction*. Oxford: Oxford University Press.
29. Fauconnier, G. (1990). Domains and Connections. *Cognitive Linguistics,* 1/1, 157–174.
30. Fauconnier, G. (1994). *Mental Spaces: Aspects of Meaning Construction in Natural Language.* Cambridge: Cambridge University Press.
31. Fauconnier, G. (1997). *Mappings in Thought and Language.* Cambridge: Cambridge University Press.
32. Fauconnier, G. / M. Turner. (1996). Blanding as a Central Process in Grammar. U: *Conceptual Structure, Discourse, and Language*, A. Goldberg (ured.), 113–131.
33. Fauconnier, G. / M. Turner. (2002). *The Way We Think: Conceptual Blending and the Mind's Hidden Complexities*. New York: Basic Book.
34. Feldman, J. (2006). *From Molecule to Metaphor: A Neural Theory of Language*. Cambridge: MIT Press.
35. Geeraerts, D. (2010). *Theories of Lexical Semantics*. Oxford, New York: Oxford University Press.

36. Goossens, L. i drugi (ured.). (1995). *By Word of Mouth: Metaphor, Metonymy and Linguistic Action in a Cognitive Perspective*. Amsterdam: John Benjamins.
37. Grady, J. (1997). THEORIES ARE BUILDINGS revisited. *Cognitive Linguistics*, 8-4, 267–290.
38. Grady, J. (1999). A typology of motivation for conceptual metaphor: correlation vs. resemblance. U: *Metaphor in Cognitive Linguistics*, G. G. Steen (ured.), 79–100, Philadelphia: John Benjamins.
39. Grady, J. (2005). Primary metaphors as inputs to conceptual integration. *Journal of Pragmatics*, 37, 1595–1614.
40. Grady, J. (2008). Supershemas and the grammar of metaphorical mappings. U *Cognitive Linguistics Research: Language in the Contex of Use : Discourse and Cognitive Approaches to Language*, A. Tylor, Y. Kim, M. Takada (ured.), 339–360.
41. Grady, J. i drugi (1999). Blending and Metaphor. U: *Metaphor in Cognitive Linguistics*, G. G. Steen (ured.), Philadelphia: John Benjamins. Dostupno na adrasi: http://cogweb.ucla.edu/CogSci/Grady_99.html [24.4.2013].
42. Grin, Dž. (1978). *Jezik i mišljenje.* Beograd: Nolit.
43. Hampe, B. / J. Grady (ured.). (2008). *From Perception to Meaning: Image Schemas in Cognitive Linguistics*. Berlin, New York: Mouton de Gruyter.
44. Hanić, J. (2009). Prefixes and prototypes: Contrasting the English verbal prefix *un-* and Bosnian *raz-*. *Jezikoslovlje*, 10/2, 153–181.
45. Ivić, M. (2002a). Neka razmišljanja o leksikografsko-leksikološkim problemima. U: *Red reči*, 18–25, Beograd: Biblioteka XX vek i Čigoja štampa.
46. Ivić, M. (2002b). O tzv. „vidskim parnjacima“ – iz novog ugla. U: *Red reči*, 62–67, Beograd: Biblioteka XX vek i Čigoja štampa.
47. Ivić, M. (2008).Način na koji slovenski glagol ovremenjuje ponavljanu radnju. U:*Lingvistički ogledi*,54–72, Beograd: Biblioteka XX vek.
48. Jackendoff, R. (1983). *Semantics and Cognition.* Cambridge, MA: MIT Press.
49. Janda, L. (1986). *A Semantic Analysis of the Russian Verbal Prefixes ZA-, PERE-, DO- and OT-*. Munich: Otto Sagner.
50. Janda, L. (2004). A metaphor in search of a source domain: the categories of Slavic aspect. *Cognitive Linguistics*, 15/4, 471-527.
51. Janda, L. (2007). Aspectual clusters of Russian verbs. *Studies in Language*, 31/3, 607-648.
52. Janda, L. (2007). What makes Russian Bi-aspectual verbs Special. U: *Cognitive Paths into the Slavic Domain. Cognitive Linguistics Research*, D. Divjak, A. Kochanska (ured.), 83-109,Berlin, New York: Mouton de Gruyter.
53. Janda, L. (2008). Metonymy via Perfectivization of Russian Verbs. *Slavica Helsingiensia* 35 (= *S ljubov'ju k slovu. Festschrift in Honour of Professor Arto Mustajoki on the Occasion of his 60th Birthday*), 77-85.
54. Janda, L. (2008). Semantic Motivations for Aspectual Clusters of Russian Verbs. U: *American Contributions to the 14th International Congress of Slavists, Ohrid, September 2008*, C. Y. Bethin (ured.), 181–196, Bloomington: Slavica Publishers.
55. Janda, L. (2013) Is Russian a verb classifier language?. U *Categorization and Category Change*, G. Iordăchioaia, I. Roy, K. Takamine (ured.), 59-86. Cambridge: Cambridge Scholars Publishing.
56. Janda, L. (2014). Metonymy and word-formation revisited. *Cognitive Linguistics*, 25/2, 341–349.
57. Janda, L. / O. Lyashevskaya. (2011). Aspectual pairs in the Russian National Corpus. *Scando-Slavica*57: 2, 201-215.
58. Janda, L. / O. Lyashevskaya. (2011). Grammatical profiles and the interaction of the lexicon with aspect, tense and mood in Russian. *Cognitive Linguistics*, 22/4, 719-763.
59. Janda, L. / O. Lyashevskaya. (2011). Prefix variation as a challenge to Russian aspectual pairs: Are *завязнуть* and *увязнуть* 'get stuck' the same or different?.*Russian Linguistics*, 35,147-167.
60. Janda, L. / O. Lyashevskaya. (2013). Semantic Profiles of Five Russian Prefixes: *po-*, *s-*,*za-*, *na-*, *pro-*. *Journal of Slavic Linguistics* 21:2, 211-258.
61. Janda, L. / T. Nesset. (2010). Taking Apart Russian RAZ-. *Slavic and East European Journal*, 54:3, 476-501.

62. Janda, L. i drugi. (2011). Two ways to get out: Radial Category Profiling and the Russian Prefixes *vy-* and *iz-*. *Zeitschrift für Slawistik*, 56:4, 377-402.
63. Janda, L. i drugi. (2012). Russian 'purely aspectual' prefixes: Not so 'empty' after all?.*Scando-Slavica* 58:2, 231-291.
64. Janda, L. i drugi. (2012). The Locative Alternation and the Russian 'empty' prefixes: A case study of the verb *gruzit'* 'load'. U:*Frequency effects in language representation*, D. Divjak, St. Th. Gries (ured.), 51-86, Berlin: Mouton de Gruyter.
65. Janda, L. i drugi. (2013).*Why Russian aspectual prefixes aren't empty: prefixes as verb classifiers*. Bloomington: Slavica Publishers.
66. Johanson, M. (1987). *The Body in the Mind: the Bodily Basis of Meaning, Imagination, and Reason.* Chicago: The University of Chicago Press.
67. Johnson, M. (1981). *Philosophical Perspectives on Metaphor*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
68. Katz, J. / J. Fodor. (1963). The Structure of a Semantic Theory. *Language*, 39, 170–210.
69. Klikovac, D. (2000). *Semantika predloga: studija iz kognitivne lingvistike.* Beograd: Filološki fakultet i Čigoja štampa.
70. Klikovac, D. (2004). *Metafore u mišljenju i jeziku*. Beograd: Biblioteka XX vek i Čigoja štampa.
71. Koestler, A. (1990).*The Act of Creation*. London: Arkana.
72. Kövecses, Z. (1990). *Emotion Concepts.* New York: Springer Verlag.
73. Kövecses, Z. (2000). *Metaphor and Emotion: Language, Culture, and Body in Human Feeling*. Cambridge: Cambridge University Press.
74. Kövecses, Z. (2010). *Metaphor: A Practical Introduction, second edition*. Oxford, New York: Oxford University Press.
75. Lakoff, G. (1987). *Women, Fire, and Dangerous Things: What Categories Reveal about the Mind.* Chicago: Chicago University Press.
76. Lakoff, G. / M. Johnson. (1980). *Metaphors We Live By.* Chicago: Chicago University Press.
77. Lakoff, G. / M. Johnson. (1999). *Philosophy in the Flesh: The Embodied Mind and Its Challenge to Western Thought*. New York: Basic Books.
78. Lakoff, G. / M. Turner. (1989). *More Than Cool Reason: A Field Guide to Poetic Metaphor.* Chicago: Chicago University Press.
79. Langacker, R. W. (1987).*Foundations of Cognitive Grammar, Vol. I: Theoretical Prerequisites.* Stanford: Stanford University Press.
80. Langacker, R. W. (2008). *Cognitive Grammar: A Basic Introduction*. Oxford, New York: Oxford University Press.
81. Langacker, R. W. (2009). *Investigations in Cognitive Grammar*. Berlin, New York: Mouton de Gruyter.
82. Lee, D. (2001). *Cognitive Linguistics: An Introduction.* Oxford, New York: Oxford University Press.
83. Levinson, S. C. (2003). *Space in Language and Cognition: Explorations in Cognitive Diversity*. Cambridge: Cambridge University Press.
84. Mahpeykar, N. / Tyler, A. (2015). A principled Cognitive Linguistics account of English phrasal verbs with *up* and *out*. *Language and Cognition*, 7/1, 1–35.
85. Mandler, J. M. (2004). *The Foundations of Mind: Origins of Conceptual Thought*. Oxford, New York: Oxford University Press.
86. Mandler, J. / C. P. Cánovas. (2014). On defining image schemas. *Language and Cognition*, 6/4, 510–532.
87. Maretić, T. *Gramatika hrvatskoga ili srpskoga književnoga jezika*. Zagreb: Matica hrvatska.
88. Mitkovska, Lj. / E. Bužarovska. (2012). The preposition and prefix *nad* in South Slavic languages with emphasis on Macedonian. *Jezikoslovlje*, 13/1,107–150.
89. Mrazović, P. / Z. Vukadinović. (2009). *Gramatika srpskohrvatskog jezika za strance*. Sremski Karlovci: Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića.
90. Novakov, P. (2005). *Glagolski vid i tip glagolske situacije u engleskom i srpskom jeziku*. Novi Sad.
91. Piper, P. (1997). *Jezik i prostor*. Beograd: Biblioteka XX vek i Čigoja štampa.

92. Polovina, V. (1996). *Prilozi za kognitivnu lingvistiku*. Beograd: Filološki fakultet.
93. Rasulić, K. (2004). *Jezik i prostorno iskustvo: konceptualizacija vertikalne dimenzije u engleskom i srpskohrvatskom jeziku*. Beograd: Filološki fakultet i Čigoja štampa.
94. Rasulić, K. (2010). Aspekti metonimije u jeziku i mišljenju. *Theoria*, 53/3, 49–70.
95. Ricoeur, P. (1981). *Živa metafora*. Zagreb: Grafički zavod Hrvatske.
96. Šarić, Lj. (2003). Prepositional categories and prototypes: Contrasting some Russian, Slovenian, Croatian and Polish examples. *Jezikoslovlje*, 4/2, 187–204.
97. Šarić, Lj. (2008). *Spatial Concepts in Slavic. A Cognitive Linguistic Study of Prepositions and Cases.* Wiesbaden: Harrassowitz Verlag.
98. Šarić, Lj. (2011a). Glagolski prefiksi kao perfektivizatori. *Riječ*, 5, 7–27.
99. Šarić, Lj. (2011б). Prefiksi kao sredstvo perfektivizacije: semantički prazne jedinice? *FLUMINENSIA: časopis za filološka istraživanja,* 23/2, 7–20.
100. Šarić, Lj. (2012a). A cognitive linguistic view of South Slavic prepositions and prefixes. *Jezikoslovlje*, 13/1, 5–17.
101. Šarić, Lj. (2012б). A cognitive semantic account of the prefix *uz* in Croatian. *Jezikoslovlje*, 13/1, 191-218.
102. Šarić, Lj. (2013). The verbal prefix *na-* in Croatian: A cognitive linguistic analysis. *Suvremena lingvistika*, 39/75, 45–74.
103. Šarić, Lj. / S. Nedelcheva. (2015). The verbal prefix o(b)– in Croatian and Bulgarian: The semantic network and challenges of a corpus-based study. *Suvremena lingvistika*, 41/80, 159–179.
104. Schreuder, R. (1997). How Complex Simplex Words Can Be?.*Journal of Memory and Language*, 37, 118–139.
105. Silić, J. / I. Pranjković. (2005). *Gramatika hrvatskoga jezika za gimnazije i visoka učilišta.* Zagreb: Školska knjiga.
106. Stojanović, M. M. (2013). *Konceptulna metafora: temeljni pojmovi, teorijski pristupi i metode.* Zagreb: Srednja Europa.
107. Taft, M. (1981). Prefix Stripping Revisited. *Journal of Verbal Learning and Verbal Behavior*, 20, 289–297.
108. Talmy, L. (2000). *Toward a Cognitive Semantics, Vol. I: Concept Structuring Systems*. Cambridge: MIT Press.
109. Talmy, L. (2000). *Toward a Cognitive Semantics, Vol. II: Typology and process in concept structuring*. Cambridge: MIT Press.
110. Taylor, J. R. (2003). *Linguistic Categorization, third edition.* Oxford, New York: Oxford University Press.
111. Tchizmarova, I. (2012). A cognitive analysis of the Bulgarian prepositions and verbal prefixes NAD and POD. *Jezikoslovlje*, 13/1, 219–260.
112. Tolskaya, I. K. (2015). Verbal prefixes in Russian: Conceptual structure versus syntax. *Journal of Linguistics*, 51/1, 213–243.
113. Turner, M. (1990). Aspects of the Invariance Hypothesis. *Cognitive Linguistics*, 1–2, 247–255.
114. Vendler, Z. (1957). Verbs and Times. *The Philosophical Review*,66, 143–160.
115. Vigotski, L. (1977). *Mišljenje i govor.* Beograd: Nolit.
116. Viimaranta, J. (2014). The Russian prefix *pod-* from the viewpoint of lexical concepts. *Language and Cognition*, 6/4, 462–491.
117. Vitgenštajn, L. (1969). *Filozofska istraživanja*. Beograd: Nolit.
118. Wierzbicka, A. (1996). Semantics. Primes and Universals. Oxford: Oxford University Press.
119. Ашић, Т. / Станојевић, В. (2009). Мој брат је преверан – семантичка и прагматичка анализа префикса пре- у српском језику и његови преводни еквиваленти у француском. У: *Српски језик у употреби*, М. Ковачевић (уредник), 289–304, Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет.
120. Бабић, Б. (2008). Семантика префикса *до-* у глаголском префиксалу. *Прилози проучавању језика и књижевности*, 39, 275–315.
121. Белић, А. (1949–50). „Депрефиксација“ у словенским језицима. *Јужнословенски филолог*,XVIII, 87–101.
122. Белић, А. (1952). О префиксима и наставцима. *Глас САНУ*, IV/2, 325–326.
123. Белић, А. (1956). О глаголима са два вида. *Јужнословенски филолог*, XXI, 1–4, 1–13.

124. Белић, А. (2000а). *Општа лингвистика, 1. том изабраних дела.* Београд: ЗУНС.
125. Белић, А. (2000б). *Универзитетска предавања из савременог српскохрватског језика*, *14. том изабраних дела.* Београд: ЗУНС.
126. Бјелетић, М. (2006). *Исковрнути глаголи: Типови експресивних превербалних форманата.* Београд: Институт за српски језик САНУ.
127. Бугарски, Р. (1969). *Предлози OVER, UNDER, ABOVE, BELOW иBENEATHу савременом енглеском језику.* Београд: Филолошки факултет.
128. Вујовић, Д. (2012). Префиксални творбени обрасци глагола кретања. У *Творба речи и њени ресурси у словенским језицима*, Р. Драгићевић и Б. Ћорић (уредници), 527–534.
129. Грицкат, И. (1957–58). О неким видским особеностима српскохрватског глагола. *Јужнословенски филолог,* XXII, 1–4, 65–130.
130. Грицкат, И. (1966–67). Префиксација као средство граматичке (чисте) перфективизације. *Јужнословенски филолог*, XXVII, 185–223.
131. Грицкат, И. (1967). Шта даје за проучавање глаголске семантике чиста (граматичка) перфективизација путем префиксације. *Наш језик*, XVI, 3, 119–126.
132. Грицкат, И. (1981). Лексикографски поступак у речницима САНУ и ЈАЗУ – приказан на глаголима с префиксом *за-*. *Наш језик,* XXV, 1–2, 3–23.
133. Грицкат, И. (1984–85). Одлике глаголског видског парњаштва као семантички индикатори. *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику* XXVII–XXVIII, 197–203.
134. Грицкат, И. (2000). Префикс *с(а)-* уз глаголе у српском језику. *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, XLIII, 137–141.
135. Грубор, Ђ. (1953). *Аспектна значења*. Загреб: ЈАЗУ.
136. Драгићевић, Р. (1996). О једној врсти лексичке паронимије. *Српски језик*, I, 456 – 467.
137. Драгићевић, Р. (2001). *Придеви са значењем људских особина у савременом српском језику*. Београд: Институт за српски језик САНУ.
138. Драгићевић, Р. (2007). Деривати у менталном лексикону. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 36/1, 367–379.
139. Драгићевић, Р. (2007). *Лексикологија српског језика*. Београд: ЗУНС.
140. Драгићевић, Р. (2009). Утицај полисемије на творбу речи. *Књижевност и језик*, LVI/1–2, 147–153.
141. Драгићевић, Р. (2011). Запажања о лексичкој негацији глагола. *Српски језик*, XVI, 41–54.
142. Драгићевић, Р. (2013). Глаголи са два префикса у српском језику с освртом на стање у другим словенским језицима. *Зборник Матице српске за славистику*, 83, 257–268.
143. Драгићевић, Р. (2014). Улога префикса у очувању или потискивању неких прасловенских глагола у савременом српском језику. *Српски језик*, XIX, 235–249.
144. Ђуровић, С. / М. Спасојевић. (2014). Још један поглед на видске парњаке у српском језику. *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, LVII/1, 183–197.
145. Ивановић, М. Д. (2012). *Изражавање акционалности у украјинском и српском језику*. Докторска дисертација, одбрањена на Филолошком факултету у Београду.
146. Ивановић, М. (2013). О категорији глаголске плуралности у светлу аспектуалности (на материјалу српског језика). *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику*, LVI/1, 77–87.
147. Ивић, М. (1957–58). Систем предлошких конструкција у српскохрватском језику. *Јужнословенски филолог*, XXII, 141–166.
148. Ивић, М. (1982). О неким принципима глаголске префиксације у словенским језицима. *Јужнословенски филолог*, XXXVIII, 51–62.
149. Ивић, М. (1982). О регуларној полисемији у лексиколошкој теорији и лексикографској пракси. У: *Лексикографија и лексикологија.* Нови Сад, Београд: Матица српска, Институт за српски језик САНУ.
150. Јовановић, В. (2012). Глаголи са префиксом *по-* у светлу теорије сложеног аспекта и њихови преводни еквиваленти у француском језику. *Српски језик*, XVII, 433–439.

151. Клајн, И. (2002). *Творба речи у савременом српскохрватском језику, први део: Слагање и префиксација*. Београд, Нови Сад: ЗУНС, Институт за српски језик САНУ, Матица српска.
152. Кликовац, Д. (1998). О различитим врстама префиксалног значења: лексичко и творбено значење глаголског префикса *раз-*. У: *Дескриптивна лексикографија стандардног језика и њене теоријске основе*, 185–195, Нови Сад, Београд: Матица српска, САНУ, Институт за српски језик САНУ.
153. Кликовац, Д. (2012). О семантици глаголског префикса *уз-*. У: *Творба речи и њени ресурси у словенским језицима*, Р. Драгићевић и Б. Ђорић (уредници), 573–599.
154. Ковачевић, М. (1987). Префиксација и њен утицај на форму и семантику синтагме. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 16/1, 119–129.
155. Ковачевић, М. (2010). Плеонастичка употреба префикса у српскоме језику. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 39/1, 97–112.
156. Ковачевић, М. (2011). Префиксалне творенице са значењем поновљивости у савременом српском језику. У: *Граматичка питања српског језика*, 81–101, Београд: Јасен.
157. Костић, А. (2010). *Когнитивна психологија*. Београд: ЗУНС.
158. Костић, Д. (1937). Значење глаголског префикса „с“ које се губи. *Наш језик*, V, 37–40.
159. Кронгауз, М. А. (1998). *Приставки и глаголы в русском языке: семантическая грамматика*. Школа Языки русской культуры. Доступно на интернет страници: http://www.rfbr.ru/rffi/ru/books/o_68445#251
160. Лазић-Коњик, И. (2011). Проспективна аспектуалност у семантичкој структури глагола постојања у српском језику. *Српски језик*, XVI, 671–681.
161. Матијашевић, Ј. (1984). О природи префикса код глагола кретања у руском и српскохрватском језику. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 14, 139–147.
162. Матијашевић, Ј. (2000). Префиксација и двовидност глагола. *Јужнословенски филолог*, LVI, 1–2, 657–663.
163. Матијашевић, Ј. (2009). Циркумфикс као творбени формант. *Славистика,* XIII, 316–326.
164. Миленковић, А. (2015). Семантичке улоге доживљавача и изазивача емоција у значењској структури емоционалних глагола у српском језику. *Наш језик*, XLVI, 3–4, 23–38.
165. Митриновић, В. (1990). *Пољски глаголски префикс prže- и његови српскохрватски еквиваленти пре- и про-*. Београд: Научна књига.
166. Московљевић, М. (1933). Мешање предметка *пре-* и *при-* код неких речи. *Наш језик*, II, 136–140.
167. Пипер, П. (1977–78). Обележавање просторних односа предлошко-падежним конструкцијама у савременом руском и савременом српскохрватском књижевном језику. *Прилози проучавању језика*, 13–14, 1–51.
168. П. Пипер. (2003). О ексцесивности у словенским језицима. *Зборник Матице српске за славистику*, 63, 159–176.
169. Пипер, П. / И. Клајн. *Нормативна граматика српског језика.* Нови Сад: Матица српска.
170. Пипер, П. и други. (2005). *Синтакса савременог српског језика*. Београд, Нови Сад: Институт за српски језик САНУ, Београдска књига, Матица српска.
171. Поповић, Љ. (2007). Когнитивни приступ опису категорије акционалности у словенским језицима. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, бр. 36/1, 38-51.
172. Поповић, Љ. (2008). *Језичка слика стварности: когнитивни аспекти контрастивне анализе*. Београд: Филолошки факултет.
173. Премк, Д. Г. (1984–85). Још о регуларној полисемији. *Зборник Матице српске за филологију и лингвистику,* 27–28, 183–188.
174. Премк, Д. Г. (1987). О семантичком односу деривата према творбеној основи. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 16/2. Београд: Филолошки факултет.
175. Премк, Д. Г. (1996). О несамосталним семантичким елементима у структури лексеме. *Јужнословенски филолог*, LII, 19 – 24.
176. Премк, Д. Г. (2004). *Полисемија и организација лексичког система у српском језику*. Београд: ЗУНС.

177. Радовановић, М. (2008). Појам градуелности у лингвистици, логици и у науци уопште. *Зборник Матице српске за славистику*, 73, 337–351.
178. Радовановић, М. (2009). *Увод у фази лингвистику*. Нови Сад: Издавачка књижарница Зорана Стојановића.
179. Ристић, С. / М. Радић-Дугоњић. (1999). *Реч. Смисао. Сазнање: студија из лексичке семантике.* Београд: Филолошки факултет.
180. Ристић, С. (2004). *Експресивна лексика у српском језику*. Институт за српски језик САНУ.
181. Ристић, С. (2009). *Модификација значења и лексички модификатори у српском језику*. Институт за српски језик САНУ.
182. Ристић С. (2012). *О речима у српском језику. Творбени и лексикографско-лексиколошки аспекти*. Институт за српски језик САНУ.
183. Ристић С. (2015). *Граматички и когнитивни аспекти лексичког значења*. Институт за српски језик САНУ.
184. Спасојевић, М. (2014). Двовидски глаголи са основама страног порекла и префиксација у српском језику. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 43, 235–245.
185. Спасојевић, М. (2015). *Двовидски глаголи у савременом српском језику*. Докторска дисертација, одбрањена на Филолошком факултету у Београду.
186. Станић, Д. (2015). Лексичко-семантичка и творбено-граматичка анализа глагола са префиксом *пона-*. *Српски језик,* XX, 481–494.
187. Стевановић, М. (1970). *Савремени српскохрватски језик,* I, *друго издање*. Београд: Научна књига.
188. Стевановић, М. (1989). *Савремени српскохрватски језик*, II, *четврто издање*. Београд: Научна књига.
189. Стојановић, М. (2012). Семантика глаголског префикса *пре-* у српском језику. *Савремена проучавања језика и књижевности*, III/1, 101–112.
190. Стојановић, М. (2015). Редупликација глаголског префикса *по-*. *Наш језик*, XLIV, 1–2, 35–50.
191. Танасић, С. (2005а).Семантика глагола и итеративност. У: *Синтаксичке теме,* 19–27, Београд: Београдска књига.
192. Танасић, С. (2005б). Збирна вишекратност као синтаксичко-семантички тип мноштва радњи. У: *Синтаксичке теме,* 28–36, Београд: Београдска књига.
193. Терзић, А. (1997). Структурно-семантичке карактеристике глагола са префиксалном групом *пона-* у руском и српском језику. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 26/2, 309–320.
194. Тешић, В. (1989). Из новије лексике. *Исходати 2 часа, истрчати 9,85 секунди* и сл.*Наш језик*, XXVIII, 3, 187–189.
195. Тошовић, Б. (2009). *Способы глагольного действия в сербском, хорватском и бошняцком языках*. Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego.
196. Ћорић, Б. (1993). Творбено и лексичко значење. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 22/2, 257–263.
197. Ћорић, Б. (2008). Традиционално и ново у творбеној терминологији. У: *Творба именица у српском језику*, 13–35, Београд: Друштво за српски језик и књижевност.
198. Ћорић, Б. (2014). О циркумфиксима и циркумфиксацији у српској творби речи. *Научни састанак слависта у Вукове дане*, 43/3, 235–240.

Основни извори грађе:

1. *Речник српскохрватског књижевног и народног језика САНУ,* томови I – XIX.
2. *Речник српскохрватског књижевног језика*, Матица српска, томови I–VI.
3. *Речник српског језика*, Матица српска, 2011.

Додатни извори:

1. *Речник опсцених речи и израза*, Данко Шипка. Београд: Корнет, Нови Сад: Прометеј, 2011.
2. *Двосмерни речник српског жаргона и жаргону сродних речи и израза*(друго издање), Драгослав Андрић. Београд, 2005.
3. *Синоними и сродне речи српскохрватског језика*, Миодраг Лалевић. Београд: Лексикографски завод Свезнање, 1974.

3. Циљеви истраживања, хипотезе и очекивани резултати:

Основни циљ докторске дисертације Вање Миљковића јесте успостављање префиксоцентричног теоријског модела глаголских префиксата у савременом српском језику. Тај модел би обухватао све глаголе са префиксима, не изостављајући оне који су или недовољно интегрисани у основоцентрични приступ или пак из њега потпуно испуштени. Поред тога, очекује се да модел пружи и дубљу, обухватнију и когнитивно утемељену теоријску интерпретацију семантике и синтаксе глаголских префиксата. За разлику од основоцентричне теорије, овај модел не би требало да познаје категорију *непрозирне префиксалне семантике*.

Основне хипотезе нашег истраживања могли бисмо формулисати овако:

1. Глаголска префиксативност је когнитивни и лингвистички феномен. Језичке карактеристике глаголских префиксата, у том смислу, когнитивно су објашњиве.
2. Глаголски префикс је стожер структуре догађајног гешталта именованог глаголским префиксатом. Он означава да догађај именован префиксатом припада наддомену у чијој се основи налази једноставно чулно искуство. Може се, стога, претпоставити да је ова категоризацијска функција префикса значајна у ефикасном организовању менталног лексикона.
3. Како глаголском префиксу на појмовном плану одговара каузална структура апстрахована из сликовне схеме, глаголи физичкочулног и натчулног сазнања унутар исте префиксалне породице деле исту појмовну основу – догађајну базу, односно каузално-актантски скелет својствен одговарајућем чулном гешталту. Шта ће од те заједничке основе бити видљиво на синтаксичком плану зависи од природе догађајног гешталта који се именује префиксатом. Другим речима, разлике уочљиве на синтаксичком нивоу међу глаголима са истим префиксом преводљиве су на заједничку појмовну основу.
4. Глаголски префикс, као стожер догађајног обрасца, активира општу каузално-темпоралну структуру изведену из одговарајућег чулног искуственог гешталта. Непрефиксални део префиксата може олакшати когнитивни приступ догађајном гешталту указујући на појмовну специфичност његових најпроминентнијих делова. У том смислу, глаголски префикси увек имају тзв. граматичку функцију, будући да доносе каузални костур догађаја који се одсликава на синтаксичком плану префиксата. Притом, баш због тога што активирају догађајни костур апстрахован из чулног гешталта, они никад нису семантички празни.

5. Семантичка и синтаксичка разноврсност префиксата унутар једне префиксалне породице одражава општи принцип организовања људског искуства – натчулно, апстрактно, нефизичко упојмљује се посредством физичког, па су језички елементи који одговарају чулном сазнању подлога преко које се активирају натчулни искуствени обрасци.
6. На крају, очекује се да ће префиксоцентрични приступ омогућити дубље разумевање не само семантичко-синтаксичких особености префиксата већ и њихових парадигматских односа.

4. План рада и методе истраживања:

Основним семантичким оруђем дефиниције значења префикса у основоцентризму може се сматрати семантичка аритметика којом се од значења глагола са префиксом одузима значење основе. Префиксоцентрични аналитички модел који предлаже кандидат В. Миљковић нешто је другачији. У основи овог модела налази се разумевање значења глаголских префиксата као догађајних гешталта, при чемупрефикс указује на то да између одређеног чулног гешталта и гешталта који се именује датим глаголом постоји појмовна веза: у догађајној структури тог глагола се, наиме, понавља општи догађајни образац наслеђен из структуре чулног искуственог сазнања. Потребно је, стога, применити такав аналитички метод који ће нам омогућити да тај понављани образац чулног искуства постане јасно видљив. Притом, да би тај образац био видљив, аналитички модел, очигледно, мора узети у обзир и семантичке и синтаксичке карактеристике посматраних глагола.

Прво питање са којим се оваква поставка суочава јесте како разложити догађајни гешталт тако дасе оцрта његова унутрашња структура? Може се рећи да је догађајни гешталт таква појмовна организација која интегрише специфичне семантичке улоге са каузално-темпоралним следом. Такав приказ структуре догађајног гешталта означава се као *догађајни запис.* Тако, на пример, *изгурати* подразумева да су „онај ко гура“ и „предмет који се гура“ укључени у одговарајућу микрофабулу, која отпочиње констатацијом да је предмет унутар нечега, а завршава констатацијом да је тај предмет, након процеса гурања, изван. Догађајна структура на коју *изгурати* упућује у његовом је лексичком значењу кондензована, ослобођена детаља, доведена до нивоа нереференцијалне схеме. Најближе синтаксичко окружење спецификује основне ентитете укључене у тај догађај, спуштајући их са плана апстрактног на план конкретних појмова: *Марко је изгурао полицу из собе* (ЕКСЛОКАТОР: Марко, ЕКСЛОКАТ: полица,АБЛАТИВНИ ОРИЈЕНТИР: соба, АДЛАТИВНИ ОРИЈЕНТИР: подразумевани простор изван собе). Као што нам основна синтаксичка контекстуализација осветљава актантску природу догађаја именованог глаголом, тако нам и шира вишепредикатска елаборација може омогућити управо да изблиза видимо каузалну структуру која је гешталтски сабијена у глаголском значењу. Исказ *Марко је изгурао полицу из собе* елаборираћемо тако да темпорални низ уткан у предикат *изгурати* постане експлицитан, на пример: *Марко се наслонио на полицу, гурао је ка излазу и на крају, полица је била изван собе*. Конкретни предикати у оваквим

елаборацијама нису битни – ми не тврдимо да су они део значења елаборираног глагола, већ да они указују на постојање одговарајуће секвенце у догађају који се именује тим глаголом. Почетни исказ се, очигледно, може развити у потоњи, који је информативнији, богатији детаљима. Оно што је у првом случају дато као гешталт, што је имплицитно присутно у семантици предиката, у другом је разложено и експлицитно. Може се, дакле, приметити да се догађај ИЗГУРАТИ елаборира на секвенце успостављања контроле (која се реализује спољашњим предикатима као *наслонити се*), екслокализације (*гурати ка излазу*) и екслокације (*бити изван*). За сваку секвенцу се, даље, везује специфични актант: за успостављање контроле – контролор (онај ко се наслонио), за екслокализацију – екслокализатор (онај ко гура), а за екслокацију – екслокат (оно што је изгурано). Притом, неке актантске позиције могу бити попуњене истим референцијалним садржајем (*Марко је изгурао фотељу*: Марко долази и на место контролора и на место екслокатора), али то не мора бити увек тако (*Багер је изгурао стабло са пута*: багер је екслокатор, а имплицирани контролор је човек који управља багером). Разлика између општих и специфичних догађајних записа лежи у конкретности гешталтске дефиниције: општи актанти као контролор, екслокатор и екслокат у специфичним догађајним записима добијају јасније појмовне контуре (ЕКСЛОКАТОР у случају *изгурати* постаје ОНАЈ КО ГУРА).

Утврђивање догађајних записа основних чулних искустава повезаних са одређеним префиксом само је почетак. Неопходно је потом проверити да ли се општи каузални оквир тих догађајних записа може уочити и код осталих глагола са истим префиксом. Како овакав модел функционише, представићемо у најкраћим цртама на резултатима прелиминарног истраживања.

Прелиминарно истраживање Вање Миљковића показало је да се у основи префиксалне породице *из-* налазе три повезана чулна гешталта, од којих је централни екслокативност („учинити да нешто буде изван нечега“: *истрчати, изгурати*), а на њега се надовезују екслокативна дезинтеграција („учинити да нешто остане без материје коју је садржавало“: *исцедити, испресовати*) и екслокативна интеграција („учинити да нешто буде обухваћено екслоцираном материјом“: *испрскати*). Први основни гешталтподразумева тростепену организацију кроз секвенце: успостављање контроле (са актантском позицијом контролора: онај ко има контролу на објектом), екслокализација (са актантском позицијом екслокализатора: онај ко екслоцира објекат) и екслокација (са актантском позицијом екслоката: објекат који је сада изван). У структури другог имамо секвенцу више: успостављање контроле (контролор), екслокализација (екслокализатор), екслокација (екслокат), дезинтеграција (статор дезинтеграције, рецимо – оно што је *исцеђено*). Трећи је још сложенији: успостављање контроле (контролор), екслокализација (екслокализатор), инлокација (инлокатор: траг материје по површини), интеграција (статор интеграције: површина обухваћена материјом). Представљање гешталта кроз догађајне записе омогућило је две ствари – да се уочи како су се од оваквих записа деривирали записи натчулних искустава, али и који су принципи којима се овакве појмовне структуре синтаксички кодирају.

Вања Миљковић у својој пријави, илустрације ради, наводи неколико деривираних гешталтских структура. Од основне екслокативности добијен је догађајни запис „учинити нешто доступним за коришћење“, који се уочава код глагола бенефитивне семантике као *измолити, искукати, испросјачити* и сл. Уместо успостављања физичког контакта са садржатељем (као, рецимо, у случају *истрестинешто из нечега*), у овом запису прва секвенца подразумева успостављање менталног контакта са оним од кога се нешто тражи,

а уместо физичке екслокализације овде проналазимо екслокализацију менталног објекта – КОРИСТИ. Један од деривата другог основног записа (екслокативне дезинтеграције) јесте запис задовољења потребе (*истрчати се, исвирати се*). Актантска деривација у овом случају се може приказати овако: контролор> особа која осећа потребу, екслокатор > особа која задовољава потребу, екслокат > потреба, статор дезинтеграције > особа која више не осећа потребу. У њеној основи налази се примарна метафора ПОТРЕБА ЈЕ МАТЕРИЈА КОЈА СЕ ИЗБАЦУЈЕ ИЗ ТЕЛА (примарно искуство које је мотивисало ову метафору видљиво је у глаголима задовољења физиолошких потреба као *испишкити, искакити*). Међу бројним дериватима трећег основног записа (екслокативна интеграција) може се издвојити групаглагола опредмећивања идејних објеката (*истетовирати, исликати, изаокруживати, искрижати, исподвлачити* и сл.). Сви ови глаголи означавају онтолошку транспозицију менталне представе (као што су идеје и представе неких физичких форми)у физички траг који дифузно заузима одређену површину (зато, рецимо,*изаокруживати* не значи нацртати само један круг, већ круговима обухватити неку површину на више места – баш као што и чулни гешталт *испрскати* подразумева да су трагови течности уочљиви на више места). Актантским деривацијама су обухваћенедве ниже улоге: контролор> носилац представе о неком менталном објекту, екслокатор > опредметљивач те представе. Последња два актанта су, у суштини, идентична као и у основном запису: инлокат је и овде физички видљиви, дифузни траг, а статор интеграције –обухваћена физичка површина.

Језичка релевантност догађајног записа огледа се у могућности његовог превођења са појмовног на синтаксички ниво. Прелиминарно истраживање Вање Миљковића показало је да је успостављањем општих правила превођења могуће различите синтаксичке профиле *из*-префиксата свести на исти догађајни запис. Иста појмовна основа је тако уочена и код транзитивних и код нетранзитивних екслоката, рецимо *извући* и *истрчати* – док први глагол контролора и екслокат реализује као референцијално различите актанте, због чега они добијају и одвојене синтаксичке пројекције, други их реализује као референцијално исте, због чега акузативна пројекција изостаје. У овом моделу постаје видљиво да се иза акузативних алтернација као *исцедити лимун – сок из лимуна* налази спуштање догађајног врха унутар исте гешталтске структуре (да ли је фокусиран највиши, последњи актант, а то је овде – статор дезинтеграције, *исцедити лимун*, или за степеник нижи екслокат, *исцедити сок*). Слично, номинативно место може варирати између контролора и екслокатора (*Марко је багером изгурао стабло са пута* : *Багер је изгурао стабло са пута*). Модел је показао, између осталог, и то да оператор *се* код глагола задовољења потребе (*испавати се, истрчати се*) указује на референцијалну истост контролора и статора (контролор: **особа X**, екслокатор: особа X, екслокат: потреба , статор: **особа X**).

На крају, Вања Миљковић сажима аналитичку процедуру коју ће користити у следеће кораке:

а. Из корпуса глагола са префиксом X издвојити оне који припадају домену чулног искуства које је повезано са одговарајућим општим значењем /x/.

б. Методом спољашње елаборације сачинити општи догађајни запис или више општих догађајних записа гешталтске структуре тих глагола.

в. Проверити да ли се општи образац, апстрахован из тих догађајних записа, уочава и у гешталтима натчулног сазнања именованим глаголима са истим префиксом. Утврдити

како се понављање тог обрасца рефлектује на синтаксичке карактеристике анализираних глагола.
г. Интерпретирати когнитивну повезаност чулних и натчулних догађајних гешталта.

Корпус за докторску дисертацију:
Анализи шест префиксалних породица претходиће стварање богатог корпуса, састављеног пре свега од глагола потврђених у досадашњој лексикографској пракси. Окосницу корпуса чиниће глаголи са одговарајућим префиксима ексцерпирани из Речника српскохрватског књижевног и народног језика САНУ (постојећих 19 томова), шестотомног Речника српскохрватског књижевног језика Матице српске и једнотомног Речника српског језика Матице српске. Као додатни извори користиће се специјализовани речници:*Речник опсцених речи и израза* Данка Шипке, *Речник жаргона* Драгослава Андрића и *Синоними и сродне речи српскохрватскога језика* Миодрага Лалевића. У корпусу ће се наћи и новија лексика која није забележена у поменутим речницима (глаголи као *излајковати, одбановати, ишеровати, запратити, изневеровати* и сл.), а потврде за значења таквих глагола биће добављене са електронског корпуса српског језика, доступног на сајту Математичког факултета (http://korpus.matf.bg.ac.rs/), и са домаћих интернет странаца. Квалитативна анализа корпуса биће праћена одговарајућим квантитативним подацима.

Оквирна организација тезе:

I.*Увод*

1.*Утеловљени језик: од општих теоријских начела до аналитичких модела*. На самом почетку кандидат ће се бавити когнитивнолингвистичком филозофијом језика. Кренуће од њених основних начела, ослањајући се на најутицајније когнитивнолингвистичке теорије(Лејкоф, Џонсон, Грејди, Фоконије, Тарнер, Ланакер), њихов појмовно-терминолошки апарат и феномене које осветљавају. Посебну пажњу ће посветити општим когнитивнолингвистичким појмовима на које ће се позивати у раду, као што су: сликовна схема, појмовна метафора, појмовна метонимија, примарна метафора, појмовна интеграција, позивајући се на њихов теоријски контекст и указујући на њихов теоријски развој.

2. *Основоцентрични и префиксоцентрични приступ глаголској префиксацији*. У овом делу увода представиће се импликације које почивају на заузимању основоцентричног и префиксоцентричног теоријског угла у проучавању глаголских префиксата. Аутор доктората ће дати детаљан преглед домаће литературе о глаголима са префиксима и префиксацији у српском и у хрватском језику. Указаће на савремена когнитивнолинвистичка стремљења, посебно на истраживања руских глаголских префикса слависткиње Л. Јанде и истраживача окупљених око ње. Размотриће дериватолошке термине који се тичу наше теме: префикс, префиксација, префиксат,

префиксирани / префигирани глагол, глаголи са префиксима, префиксалне породице, чиста перфективизација, празни – граматички – немотивисани префикс.

3. *Догађајни запис као модел за анализу глаголских префиксата: теоријска оправданост и очекивани аналитички домети*. Овај део увода посветиће се детаљној разради модела догађајних записа. Увешће се модел указујући на теоријску подлогу на којој настаје, као и на његову синтаксичку релевантност.

II.*Префиксалне породице у савременом српском језику*. Први део анализе чиниће шест детаљних студија, које обухватају глаголе са одређеним префиксом ексцерпиране из речничког корпуса. У анализи ће бити примењен управо модел догађајних записа како би се објаснила семантичка и синтаксичка разноврсност префиксата унутар исте породице. Због формалних ограничења, детаљне анализе ће бити урађене за шест глаголских префикса, међу којима је пет оних код којих се у литератури поред лексичког констатује и тзв. чисто граматичко значење (*из-, у-, на-, за-, по-*), и један који се у литература наводи као пример префикса који (готово да) не реализује само граматичку функцију перфективизације (*при-*). Остале префиксалне породице неће бити детаљно анализиране, али ћемо и за њих размотрити основне догађајне записе, као и могућности записних деривирања.

III. *Синтаксичке особености глагола са префиксима у светлу модела догађајних записа*. У овом поглављу размотриће се синтакса префиксата кроз призму модела догађајних записа, указујући на предности префиксоцентричног притупа. Детаљно ће се истражити повезивање појмовне подлоге догађајног записа са синтаксичким потенцијалом префиксата, као и начинима свођења синтаксички различитих префиксата на исту појмовну основу.

IV.*Лексички аспекти анализе глагола са префиксима у светлу модела догађајних записа: полисемија, парадигматске везе и лексикографска пракса*. У средишту ауторове пажње у овом поглављу биће теоријска интерпретација лексичкосемантичких питања. Прелиминарно истраживање је показало да се део полисемантичке структуре глаголских префиксата може објаснити као резултат варирања догађајног записа, што ће се овде детаљно размотрити. Поред тога, размотриће се и парадигматски лексички односи (блискозначност и антонимија, пре свега) међу глаголским префиксатима који се разликују само по префиксу. Ослањајући се на модел догађајних записа, одговориће се на неке од актуелних проблема из парадигматике префикса, као што су, рецимо, како глаголи са на први поглед потпуно антонимним префиксима могу бити блискозначни (нпр. *испрскати* : *упрскати*), или зашто су блискозначни глаголи чији префикси наизглед нису значењски слични (*испрљати : запрљати : упрљати, изнаћи* : *пронаћи*). Анализираће се и како се у досадашњој лексикографској пракси третирала семантика префикса и префиксата.

V. *Закључак*. На основу добијених резултата, на крају ће се приказати префиксоцентрична теорија глаголских префиксата и размотрити домети примене предложеног модела догађајних записа.

ЗАКЉУЧАК СА ОБРАЗЛОЖЕНОМ ОЦЕНОМ О ПОДОБНОСТИ ТЕМЕ И КАНДИДАТА:

На основу наведених података о кандидаткињи, Комисија констатује да је Вања Миљковић подобан кандидат за израду докторске дисертације.

На основу постављених циљева и очекиваних резултата, Комисија констатује да је предложена тема подобна за израду докторске дисертације у области лексикологије и творбе речи.

На основу наведених података о предложеном ментору, Комисија констатује да је др Рајна Драгићевић подобна за ментора предложене докторске дисертације.

На основу изнесеног, Комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета Универзитета у Београду да донесе позитивне оцене о подобности кандидата Вање Миљковића и предложене теме докторске дисертације: *Когнитивнолингвистичко истраживање глаголских префикса у савременом српском језику*, а да се за ментора именује др Рајна Драгићевић, редовни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду.

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ:

_____

Др Рајна Драгићевић, редовни професор

_____

Др Катарина Расулић, доцент

_____

Др Стана Ристић, научни саветник